

ΜΑΗΣ 1936 - 2016

80 χρόνια από την εργατική εξέγερση της Θεσσαλονίκης

Τον Μάη του 1936, χρόνια εξεγέρσεων, επαναστάσεων και εξελίξεων τεράστιας ιστορικής σημασίας στην Ευρώπη και παγκόσμια, το ελληνικό εργατικό κίνημα έγραψε μια από τις ηρωικότερες σελίδες του. Η εργατική εξέγερση της Θεσσαλονίκης, με πρωταγωνιστές τους καπνεργάτες, ήταν η πρώτη «έφοδος στον ουρανό» του ελληνικού προλεταριάτου, η πρώτη ανοιχτή αμφισβήτηση της εξουσίας των κυρίαρχων τάξεων στη χώρα μας. Θα ακολουθούσαν τρεις ακόμα μεγάλοι σταθμοί: η ελληνική επανάσταση της δεκαετίας του '40, τα «Ιουλιανά» (1965), η εξέγερση του Πολυτεχνείου (1973).

Η Ελλάδα του Μεσοπολέμου

Το 1922, μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, η καθυστερημένη και προβληματική ελληνική οικονομία και κοινωνία βγήκε ρημαγμένη από μια δεκαετία συνεχών πολέμων. Δεκάδες χιλιάδες απόμαχοι πολεμιστές των Βαλκανικών Πολέμων (1912-13), του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου και της τυχοδιωκτικής μικρασιατικής εκστρατείας του ελληνικού κεφαλαίου, αφημένοι στην τύχη τους από την αστική πατρίδα, περιφέρονταν άνεργοι και σακάτηδες στους δρόμους των ελληνικών πόλεων. Το ελληνικό αστικό κράτος είχε ουσιαστικά χρεοκοπήσει πλήρως, λόγω των εξωφρενικών πολεμικών δαπανών. Τον Απρίλη του 1922, σε μια απελπισμένη προσπάθεια παράτασης του μικρασιατικού πολέμου και αποφυγής στάσης πληρωμών στους τοκογλύφους δανειστές, η κυβέρνηση επέβαλε την πε-

ριβόητη «διχοτόμηση» της δραχμής, αναγκάζοντας πρακτικά τον ελληνικό λαό να δανείσει υποχρεωτικά τα μισά του χρήματα στο κράτος. Με την ήττα του ελληνικού στρατού και την ανταλλαγή πληθυσμών με την Τουρκία, σχεδόν 1,5 εκ. πρόσφυγες συνέρρευσαν. Το εξαιρετικά δύσκολο εγχείρημα της αποκατάστασής τους έφερε νέο, δυσβάστακτο εξωτερικό δανεισμό. Μεγάλο μέρος τους εγκαταστάθηκε σε άθλιους συνοικισμούς, γύρω απ' την Αθήνα και τα άλλα αστικά κέντρα, πυκνώνοντας τις τάξεις του προλεταριάτου και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ένα ακόμα μεγαλύτερο κατευθύνθηκε/τοποθετήθηκε σε αγροτικές περιοχές, ιδιαίτερα της Μακεδονίας και Θράκης, ώστε να εξασφαλιστεί «εθνική ομοιογένεια» των «Νέων Χωρών» που είχαν αποκτηθεί μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους.

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας

ergatikipali@okde.gr
www.okde.gr

Οικονομική ανάκαμψη, άγρια εκμετάλλευση

Παρά τις τεράστιες δυσκολίες, υπήρξε μια (περιορισμένη) οικονομική ανάκαμψη. Η έκταση της χώρας και ο πληθυσμός είχαν σχεδόν διπλασιαστεί απ' το 1912. Οι περιοχές που είχαν αποκτηθεί στους Βαλκανικούς Πολέμους παρουσίαζαν σημαντικές δυνατότητες (τουλάχιστον στη γεωργία). Οι σκληροί αγροτικοί αγώνες, η ανάγκη εγκατάστασης των προσφύγων επέβαλαν την απαλλοτρίωση των περισσότερων τσιφλικιών. Μαζί με την εργασία των εξαθλιωμένων αγροτών προσφύγων και τα μεγάλα εγχειρίσματα έργα (κυρίως στη Μακεδονία) η αγροτική παραγωγή διπλασιάστηκε σε μια 10ετία, εξασφαλίστηκε για

πρώτη φορά επάρκεια σε στάρι. Ο καπνός αντικατέστησε τη σταφίδα ως βασικό εξαγωγίμο αγροτικό προϊόν. Οι καπνεργάτες, συγκεντρωμένοι στη Θεσσαλονίκη και άλλες σημαντικές πόλεις (Καβάλα, Αργίριο, Ξάνθη, Δράμα κ.ά.) αναδείχθηκαν –χάρη και στους υποδειγματικούς αγώνες τους– σε πρωτοπορία της εργατικής τάξης. Στη βιομηχανία, λόγω της υπερεκμετάλλευσης των προσφύγων (και των παιδιών τους) και γενικά των εργατών, δίχως ιδιαίτερες επενδύσεις σε νέο εξοπλισμό, μεταξύ 1921 και 1929 η παραγωγή αυξανόταν 6,7% σε ετήσιο μέσο όρο. Ως τις αρχές του 1930 ο αριθμός των βιομηχανικών μονάδων είχε

διπλασιαστεί. Ωστόσο διατηρήθηκαν βασικά δομικά προβλήματα (απουσία βαριάς βιομηχανίας, μικρό μέγεθος της συντριπτικής πλειοψηφίας των επιχειρήσεων, απεύθυνση στην εσωτερική αγορά). Πάντως, ως την κρίση του 1929–32, τα βιομηχανικά κέρδη ήταν τεράστια, ενώ οι ανισότητες αυξήθηκαν δραματικά. Την ίδια περίοδο βελτιώθηκαν σημαντικά βασικές υποδομές, κυρίως όμως μέσω συμβάσεων αποικιοκρατικού τύπου με μεγάλες ιμπεριαλιστικές εταιρίες, κατά βάση αγγλικές και αμερικάνικες, όπως οι περιβόητες ULEN & Co (υδροδότηση) και POWER & TRACTION (ηλεκτρικό ρεύμα, τραμ/λεωφορεία).

Κοσμογονικές πολιτικές εξελίξεις. Άνοδος του εργατικού κινήματος.

Η τρομακτική καταστροφή του 1922 προκάλεσε ισχυρότατους τριγμούς στην αστική εξουσία. Μπροστά στη λαϊκή κατακραυγή, η αστική τάξη προχώρησε (μέσω της βενιζελικής παράταξης) στην απομάκρυνση της δυναστείας των Γλύξμπουργκ, την εγκαθίδρυση αβασιλευτής δημοκρατίας, την καταδίκη και εκτέλεση στο Γουδί των πολιτικών και στρατιωτικών που θεωρήθηκαν υπεύθυνοι για τη Μικρασιατική Καταστροφή και στον σχηματισμό στρατιωτικής κυβέρνησης «έκτακτης ανάγκης» (Πλαστήρας–Γονατάς), που έλαβε βάρβαρα οικονομικά και κατασταλτικά μέτρα. Ωστόσο, αντιμετώπισε οργανωμένη και αποφασιστική αντίσταση του εργατικού κινήματος, που από το 1918, με την ίδρυση των ΓΣΕΕ και ΣΕΚΕ (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας, μετέπειτα ΚΚΕ), είχε μπει σε νέα φάση. Τον Αύγουστο του '23 η νεαρή ΓΣΕΕ κήρυξε γενική απεργία, που γρήγορα εξαπλώθηκε, απειλώντας το ήδη κλυδωνιζόμενο αστικό καθεστώς. Το κράτος των καπιταλιστών απάντησε βάνουσα: στις 23 Αυγούστου, ο στρατός άνοιξε πυρ κατά των απεργών στον Πειραιά, αφήνοντας 11 νεκρούς. Εκατοντάδες ήταν οι συλλήψεις. Ακολούθησε μαζικό πογκρόμ φυλακίσεων συνδικαλιστών, ενώ όλα τα σωματεία τέθηκαν εκτός νόμου για αρκετούς μήνες. Ωστόσο, η «ήττα» αυτή αποτέλεσε τεράστια παρακαταθήκη, ωθώντας αποφασιστικά στην άνοδο της ταξικής συνείδησης, καθώς κατέρρευσαν οι αυταπάτες για τους βενιζελικούς (μέχρι τότε θεωρούνταν απ' τους εργάτες «φιλολαϊκοί»,

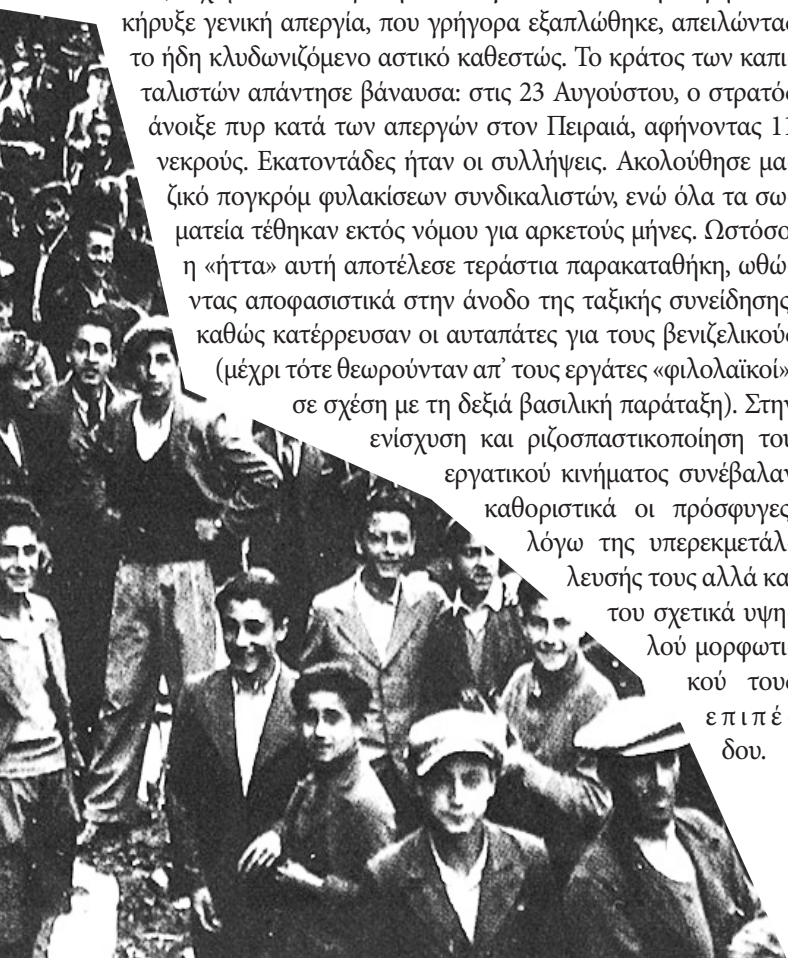
σε σχέση με τη δεξιά βασιλική παράταξη). Στην ενίσχυση και ριζοσπαστικοποίηση του εργατικού κινήματος συνέβαλαν καθοριστικά οι πρόσφυγες, λόγω της υπερεκμετάλλευσής τους αλλά και του σχετικά υψηλού μορφωτικού τους επιπέδου.

Γραφειοκρατικός Εκφυλισμός του ΚΚΕ. Ίδρυση της Ο.Κ.Δ.Ε.

Το 1924, το ΣΕΚΕ μετονομάστηκε σε ΚΚΕ, εντάχθηκε στην Κομμουνιστική Διεθνή (ΚΔ) και –με γενικό γραμματέα τον μόλις 24χρονο Παντελή Πουλιόπουλο– ξεκίνησε τη δύσκολη προσπάθεια να γίνει πραγματικά επαναστατικό κόμμα. Δυστυχώς, την ίδια περίοδο προχωρούσε ο σταλινικός εκφυλισμός της ΕΣΣΔ και της ΚΔ. Οι σταλινικοί ενίσχυσαν τις θέσεις τους στο ΚΚΕ. Το 1925–26 εκμεταλλεύτηκαν την εξορία του Πουλιόπουλου στη Φολέγανδρο (δικτατορία Πάγκαλου) παίρνοντας τον έλεγχο. Το 1927, διέγραψαν τον Πουλιόπουλο (από τους μεγαλύτερους θεωρητικούς του μαρξισμού) και τους υποστηρικτές του. Ωστόσο, με την ίδρυση αρχικά της ομάδας «Σπάρτακος» και το 1934 της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), ο Πουλιόπουλος (εκτελέστηκε από τους Ιταλούς φασίστες το 1943) προώθησε τις ιδέες του Τρότσκι και της Διεθνούς Αριστερής Αντιπολίτευσης, τον επαναστατικό μαρξισμό ενάντια στη σταλινική γάγγραινα, προσφέροντας ανεκτίμητες υπηρεσίες στο ελληνικό εργατικό κίνημα.

Κρίση του 1929–32, Ε

Το Κραχ του 1929 ήταν η αρχή της τρομακτικής παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού που οδήγησε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η αδύναμη ελληνική οικονομία χτυπήθηκε, οδηγούμενη σε χρεοκοπία (1932). Η κυβέρνηση του Ελ. Βενιζέλου, για να σώσει τον ελληνικό καπιταλισμό, πήρε εξαιρετικά βάρβαρα μέτρα (σχεδόν ανάλογα με τα σημερινά μνημόνια), ενώ απ' το 1929 είχε θεσπίσει το διαβόητο «Ιδιώνυμο» για την ανελέητη καταδίωξη των κομμουνιστών όλων των τάσεων και των αγωνιστών εργατών. Η Ενωτική ΓΣΕΕ (ιδρύθηκε το 1928 απ' το σταλινικό ΚΚΕ) και όλα τα αγωνιστικά συνδικάτα που έλεγχαν οι αρχαιομαρξιστές κηρύχθηκαν παράνομα. Χιλιάδες αγωνιστές (μέλη του ΚΚΕ, αρχαιομαρξιστές, τροτσικιστές) και συνδικαλιστές οδηγήθηκαν στις φυλακές και τα ξερονήσια. Η «παραδοσιακή» ενδοαστική διαμάχη, μεταξύ βενιζελικών και βασιλικών, είχε παραμεριστεί μπροστά στον «κοινό εχθρό», τον ορατό κίνδυνο που έζωνε το καπιταλιστικό καθεστώς.

Την πτώση του Βενιζέλου (1932) ακολούθησε η άνοδος δεξιών κυβερνήσεων, που αύξησαν στο έπακρο τις αντεργατικές επιθέσεις και την καταστολή. Το 1935, ένα αποτυχημένο πραξικόπημα βενιζελικών αξιωματικών έδωσε αφορμή για την επιβολή μισοδικτατορικού καθεστώτος (Κονδύλης) και την επιστροφή του βασιλιά Γεωργίου Β'. Ωστόσο, οι βενιζελικοί ανασυγκροτήθηκαν με νέο ηγέτη τον Θεμιστοκλή Σοφούλη και ήρθαν ξανά πρώτο κόμμα στις εκλογές του 1936.

Σ' αυτή την κρίσιμη περίοδο, όπου ο κίνδυνος της αντίδρασης και του φασισμού συνυπήρχε με την αγωνιστική ανάταση και τη δημιουργία μιας προεπαναστατικής κατάστασης, η εργατική τάξη στην Ελλάδα (και διεθνώς) δεχόταν ένα πσιώπλατο χτύπημα. Το 1931, ο Στάλιν και η εκφυλισμένη ΚΔ, θέλοντας να επιβάλουν

Η Σταλινική «Θεωρία των Σταδίων»

ακόμα πιο ασφυκτικό έλεγχο στο ΚΚΕ, καθάρισαν τους μέχρι τότε εκλεκτούς τους Χαϊτά και Ευτυχιάδη, διορίζοντας στην κυριολεξία ως νέο γενικό γραμματέα τον Νίκο Ζαχαριάδη. Υπό την καθοδήγησή του, στην 6η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής το 1934, το ΚΚΕ εγκαταλείπει οριστικά τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης, υιοθετώντας την «θεωρία των σταδίων». Με παραποίηση της πραγματικής οικονομικής και πολιτικής υπανάπτυξης της Ελλάδας (υπερδιόγκωση των φεουδαρχικών κατάλοιπων), προστέθηκε το ενδιάμεσο στάδιο της «αστικοδημοκρατικής» επανάστασης, συνεπώς και η ταξική συνεργασία με τους έλληνες καπιταλιστές για την πραγματοποίησή της. Πολιτικά, αυτά μεταφράστηκαν στο προ-

δοτικό σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα (κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΚΚΕ): το ΚΚΕ αναλάμβανε να κρατήσει σε «νόμιμα» πλαίσια τους εργατικούς αγώνες, με αντάλλαγμα την... υπόσχεση -ανάμεσα σ' άλλα- ότι θα υποστηρίξει μια «δημοκρατική» κυβέρνηση βενιζελικών, που ήταν υποτίθεται ανάχωμα στην άνοδο του φασισμού και θα έπαρνε ορισμένα «φιλολαϊκά» μέτρα. Όπως ήταν φυσικό, οι βενιζελικοί, όχι μόνο δεν συγκρότησαν «αντιφασιστική» κυβέρνηση «Λαϊκού Μετώπου» με το ΚΚΕ, αλλά με την ανοχή τους στη Βουλή ουσιαστικά στήριξαν το βασιλικό πραξικόπημα, που επέβαλε κυβέρνηση «έκτακτης ανάγκης» με επικεφαλής τον ακροδεξιό στρατιωτικό και μετέπειτα δικτάτορα Ιωάννη Μεταξά!

Το Διεθνές Περιβάλλον: Η εξέγερση της Θεσ/κης ήταν ο πρώτος μεγάλος σταθμός του ελληνικού εργατικού κινήματος, καθώς αμφισβήτησε την αστική εξουσία, έστω για λίγες μέρες. Σχεδόν ταυτόχρονα εκδηλώθηκαν η εξέγερση των γάλλων εργατών με καταλήψεις εργοστασίων (Μάης-Ιούνης) και η ισπανική επανάσταση, που ξεκίνησε τον Ιούλη με τον ξεσηκωμό των εργατών ενάντια στο φασιστικό πραξικόπημα του Φράνκο. Οι επαναστατικές εξελίξεις σε Ισπανία, Γαλλία, Ελλάδα θα μπορούσαν να έχουν νικηφόρα κατάληξη, να πυροδοτήσουν ένα επαναστατικό κύμα σ' όλη την Ευρώπη (και όχι μόνο), που ήταν και η μοναδική ελπίδα να τσακιστεί ο φασισμός, ν' αποτραπεί ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Αυτό όμως προϋπέθετε να ηγούνται πραγματικά επαναστατικά κόμματα, που θα οδηγούσαν τον αγώνα μέχρι την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη, συντρίβοντας τον ταξικό εχθρό είτε είχε «δημοκρατικό» προσώπιο είτε όχι. Τα σταλινικά ΚΚ και η εκφυλισμένη ΚΔ εφάρμοσαν παντού τα προδοτικά «Λαϊκά Μέτωπα» με τη «δημοκρατική» αστική τάξη, επιτρέποντας το τσάκισμα των επαναστατικών κινήματων, ανοίγοντας ουσιαστικά τον δρόμο στον φασισμό και τον πόλεμο.

Εργατικοί Αγώνες

Η εργατική τάξη δεν πτοήθηκε. Μεταξύ 1926-36 αυξάνονται ραγδαία η οργάνωση (ιδρύονται εκατοντάδες σωματεία: καπνεργάτες, τσαγκάρηδες, ναυτεργάτες, δημόσιοι υπάλληλοι κ.ά.) και η μαχητικότητα του κινήματος (σκληρές απεργίες, αιματηρή καταστολή: Αγρίνιο 1926, Θεσ/κη 1932, Καβάλα 1933-34, Καλαμάτα, Αίγιο, Ηράκλειο κ.ά.). Έτσι κερδήθηκαν σημαντικότερες κατακτήσεις, μέσα στην κρίση: ίδρυση Εργατικής Εστίας (1931), θέσπιση οχταώρου (1932), νόμος περί κοινωνικών ασφαλίσεων (1934), ενώ απ' το 1935 άρχισαν να εφαρμόζονται οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας. Στην πρωτοπορία αναδείχθηκαν οι καπνεργάτες, κερδίζοντας πολλά δικαιώματα και ενοποιώντας τα διάσπαρτα σωματεία τους στην Πανελλαδική Καπνεργατική Ομοσπονδία (ΠΚΟ).

Η Εξέγερση της Θεσσαλονίκης Ο ρόλος των Επαναστατών Μαρξιστών/ Τροτσκιστών

Η εξέγερση της Θεσσαλονίκης πυροδοτήθηκε από την απεργία των καπνεργατών, που οργανώθηκε υποδειγματικά, με απεργιακά ταμεία και επιτροπές. Απεργιακές επιτροπές δημιουργήθηκαν και σε Σέρρες, Βόλο, Καβάλα, Δράμα, Πάτρα, Αγρίνιο. Στη Θεσσαλονίκη εκλέχτηκε 40μελής Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή (ΚΑΕ), που συνεδρίαζε καθημερινά. Οι σταλινικοί συνδικαλιστές του ΚΚΕ έβαλαν στην ΚΑΕ και δύο «φιλολαϊκούς» βενιζελικούς βουλευτές (!), που αργότερα καυχώνταν ότι συνέβαλαν στην εξουδετέρωση της εξέγερσης. Σημαντικότερο ρόλο έπαιξαν οι επαναστάτες τροτσκιστές αγωνιστές, που αποτέλεσε και το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της εξέγερσης και μια μεγάλη συμβολή τους στο ελληνικό επαναστατικό κίνημα. Πρωτοστάτησαν στις μορφές εργατικής αυτοοργάνωσης, στις επιτροπές περιφρούρησης, αλληλεγγύης κ.λπ. Στην ΚΑΕ υπήρχαν 2 τροτσκιστές (ένας απ' την ΟΚΔΕ, ένας απ' την ΚΔΕΕ - Κομμουνιστική Διεθνιστική Ένωση Ελλάδας). Ακόμα 10 ήταν μέλη απεργιακών επιτροπών (6 απ' την ΟΚΔΕ, 4 απ' την ΚΔΕΕ).

Υπό την πίεση των επιτροπών, η ΠΚΟ κήρυξε πανελλαδική απεργία για τις 29 Απρίλη 1936. Η απεργία στη Θεσ/κη είχε απόλυτη επιτυχία. Οι καπνέμποροι έφεραν απεργοσπάστες. Οι καπνεργάτες απάντησαν στέλνοντας φρουρές στις αποθήκες καπνού. Στις 3 Μάη, η αστυνομία τις χτύπησε. Στις 6 και 7 Μάη, κηρύχθηκαν γενικές απεργίες σε Καβάλα και Βόλο. Στη Θεσ/κη κηρύχθηκαν απεργίες αλληλεγγύης από άλλους κλάδους. Το «Ενωτικό» Εργατικό Κέντρο (προσκειμένο στο ΚΚΕ) δεν κήρυξε γενική απεργία στην πόλη. Την Παρασκευή 8 Μάη, 5.000 εργάτες διαδήλωσαν προς το Διοικητήριο, όπου η αστυνομία άνοιξε πυρ. Τουλάχιστον 11 νεκροί, εκατοντάδες τραυματίες, 100 συλληφθέντες. Τα Εργατικά Κέντρα (το «επίσημο» και το ελεγχόμενο από το ΚΚΕ) αναγκάστηκαν να κηρύξουν κοινή απεργία και διαδήλωση. Μια λαοθάλασσα κατέκλυσε το κέντρο, αναγκάζοντας την αστυνομία να κλειστεί στα αστυνομικά τμήματα, ενώ οι φαντάροι που στάλθηκαν κατά των διαδηλωτών συναδελφώθηκαν μαζί τους. Οι εργάτες είχαν τη Θεσσαλονίκη στα χέρια τους.

Η Προδοσία του ΚΚΕ

Οι δυνατότητες να απλωθεί η επαναστατική κρίση σε όλη την Ελλάδα ήταν τεράστιες, αρκεί η Ενωτική ΓΣΕΕ να κήρυσσε αμέσως γενική απεργία διαρκείας. Αντίθετα, οι σταλινικοί εργατοπατέρες κήρυσαν απεργία για την Τετάρτη 13 Μάη, όταν ήταν πια πολύ αργά, ενώ δεν έβαλαν καν απεργία στους σιδηροδρομικούς, ώστε να εμποδιστεί η μεταφορά στρατευμάτων στη Θεσσαλονίκη! Έτσι, η κυβέρνηση του Μεταξά μπόρεσε

να ελέγξει την κατάσταση. Η χαριστική βολή στην εξέγερση δόθηκε τη Δευτέρα 11 Μάη, όταν οι δύο ΓΣΕΕ και η Επιτροπή Αθηνών της ΠΚΟ υπέγραψαν συμφωνία με την κυβέρνηση και τους καπνεμπόρους, με μόνο αντάλλαγμα την ικανοποίηση κάποιων οικονομικών αιτημάτων. Το ΚΚΕ αποδέχθηκε πλήρως τη συμφωνία και η ΠΚΟ μετά από λίγες μέρες ανέστειλε την απεργία.

Η απογοήτευση που έσπειρε στους

εργάτες όλης της Ελλάδας η προδοσία του σταλινικού ΚΚΕ άνοιξε τον δρόμο στον Μεταξά για να επιβάλει και επίσημα τη δικτατορία στις 4 Αυγούστου. Η τραγική κατάληξη της ηρωικής και παραδειγματικής εξέγερσης του 1936 ήταν δυστυχώς μόνο το προοίμιο για ό,τι θα ακολουθούσε τη δεκαετία του '40, όταν η ίδια προδοτική σταλινική πολιτική θα οδηγούσε στη συντριβή της «νικηφόρας επανάστασης που χάθηκε», με τις συμφωνίες σε Λίβανο, Καζέρτα, Βάρκιζα.

Στον δρόμο του Μάη του 1936

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Παρά τη μεγάλη χρονική απόσταση, η σημασία και τα διδάγματα του «Μάη του '36» για τους σημερινούς αγώνες είναι τεράστια. Ήταν μια εξέγερση σε μια μεγάλη πόλη, καθαρά εργατική στη μορφή και το περιεχόμενό της, βασισμένη στα «όπλα» που μπορούν να οδηγήσουν την εργατική τάξη στη νίκη: ενότητα, αλληλεγγύη, αυτοοργάνωση, γενική απεργία, αποφασιστική σύγκρουση με τους μηχανισμούς καταστολής.

Μας θυμίζει όμως με τραγικό τρόπο την ίδια αναγκαιότητα που πλανάται πάνω από το εργατικό κίνημα, σήμερα όπως και τότε: την οικοδόμηση μιας ισχυρής επαναστατικής δύναμης, ικανής να συγκρουστεί σε όλα τα επίπεδα, πολιτικά, ιδεολογικά και πρακτικά, με το κεφάλαιο, τους μνημονιακούς παλιούς και νέους, το κράτος τους, τους τοκογλύφους και τους ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. και των ΗΠΑ.

Εκδηλώσεις

Θεσσαλονίκη: Πέμπτη 12 Μάη, 19:00, Εργατικό Κέντρο

Αθήνα: Πέμπτη 12 Μάη, 19:00, Νομική

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας